

KARTA PRZEDMIOTU (SYLABUS)

Opis przedmiotu

Kod przedmiotu	Nazwa przedmiotu	PROGRAMOWANIE NISKOPOZIOMOWE	
IT/P/1/ST/B1-8		LOW-LEVEL PROGRAMMING	
Język wykładowy	język polski		
Rok akademicki	2024/2025		
Kierunek	Informatyka techniczna		
w zakresie	-		
Poziom studiów	studia pierwszego stopnia		
Profil studiów	praktyczny		
Forma studiów	studia stacjonarne		
Semestr / semestry	3		
Przynależność do grupy zajęć	B1. Grupa zajęć kierunkowych - obowiązkowych		
Status przedmiotu	obowiązkowy		
Formy realizacji zajęć dydaktycznych, wymiar, punkty ECTS	Forma zajęć	Liczba godzin zajęć dydaktycznych	Liczba punktów ECTS
	Wykład	30 [h]	5 ECTS
	Laboratorium	30 [h]	
Powiązanie przedmiotu	z profilem studiów	związany z kształtowaniem umiejętności praktycznych	2,5 ECTS
	z uprawnieniami	służy do zdobywania przez studenta kompetencji inżynierskich	4 ECTS
	z dyscypliną	informatyka techniczna i telekomunikacja	5 ECTS
Forma nauczania	tradycyjna – zajęcia zorganizowane w Uczelni i/lub zajęcia z wykorzystaniem metod i technik kształcenia na odległość (max. 1,2 ECTS)		
Wymagania wstępne	Wymagana znajomość przedmiotów: podstawy programowania, teoretyczne podstawy informatyki		
Jednostka prowadząca	Katedra Informatyki i Teleinformatyki		
Koordynator	dr Artur Hermanowicz		
Adres strony internetowej pjo	www.wteii.uniwersytetradom.pl		
Adres e-mail, telefon koordynatora	artur.hermanowicz@urad.edu.pl, +48 48 361 78 21		

EFEKTY UCZENIA SIĘ, TREŚCI PROGRAMOWE, REALIZACJA ZAJĘĆ DYDAKTYCZNYCH, WERYFIKACJA EFEKTÓW UCZENIA SIĘ

Cel kształcenia:	Poznanie metod przechowywania i przetwarzania informacji w bliskim związku ze sprzętem komputerowym, a w szczególności: poznanie języka assembler, programowanie elementów systemu komputerowego, efektywniejsze wykorzystanie komputera dzięki znajomości zasad jego działania.
Treści programowe:	Wykład [W1]: 1. Język maszynowy, komputerowa reprezentacja informacji. 2. Język assembler: etapy tworzenia programu w języku assembler, budowa programu. Podstawowe rozkazy procesorów 80x86: rozkazy przesłań, rozkazy arytmetyczne i logiczne, skoki warunkowe i bezwarunkowe, tworzenie pętli programowych, tworzenie procedur. 3. Korzystanie z funkcji systemu operacyjnego, przerwania i ich obsługa, bezpośrednie działanie na pamięci karty graficznej w trybie znakowym i graficznym. 4. Zalety i wady programowania niskopoziomowego, porównanie programów w assemblerze do programów w językach wysokiego poziomu. 5. Łączenie assemblera z językami wysokiego poziomu, wstawki assemblerowe, wskaźniki w C, bezpośrednie działanie na pamięci. Suma: 30 [h] Laboratorium [PP, U1, U2, K1]: 1. Zapoznanie z podstawowymi instrukcjami języka assembler dla procesorów x86. Współpraca assemblera z językami wysokiego poziomu – tworzenie wstawek assemblerowych. 2. Programowanie prostych wstawek assemblerowych wykorzystujących rozkazy przesłań, instrukcje arytmetyczne i logiczne, skoki, tworzenie pętli. 3. Tworzenie całego programu w assemblerze. Wykorzystanie assemblera, linkera i debuggera. Implementacje prostych algorytmów w assemblerze. 4. Tworzenie procedur. Implementacje programów wykorzystujących podprogramy.

	5. Wykorzystanie przerwań. Zastosowanie przerwań do obsługi wejścia i wyjścia tekstowego. 6. Zastosowanie asemblera do bezpośredniego działania na pamięci karty graficznej. Implementacje prostych algorytmów dotyczących grafiki komputerowej, kreślenie linii, okręgu itp. 7. Programowanie koprocatora. Zastosowanie koprocatora do obliczeń zmiennoprzecinkowych. Współpraca procesora z koprocotorem. Suma: 30 [h]
Metody dydaktyczne (kształcenia):	– metody podające (wykład informacyjny), – metody problemowe (wykład problemowy, wykład konwersatoryjny), – metody aktywizujące (dyskusja dydaktyczna), – metody eksponujące (film, ekspozycja, pokaz), – metody programowane (z wykorzystaniem komputera), – metody praktyczne (pokaz, ćwiczenia laboratoryjne, rachunkowe, symulacja)
Rygor zaliczenia, kryteria oceny osiągniętych efektów uczenia się, sposób obliczania oceny końcowej:	Warunkiem zaliczenia przedmiotu jest osiągnięcie wszystkich wymaganych efektów kształcenia określonych dla danego przedmiotu. Uzyskanie pozytywnych ocen ze wszystkich form zajęć wchodzących w skład danego przedmiotu jest równoznaczne z jego zaliczeniem i zdobyciem przez studenta liczby punktów ECTS przyporządkowanej temu przedmiotowi. Sposób obliczenia oceny końcowej z przedmiotu określony został w regulaminie studiów. Sposób obliczania oceny z poszczególnych form zajęć przedstawia się następująco: Na ocenę z laboratorium składa się: punktowa ocena sprawdzianów pisemnych oraz praktycznych przy komputerze (90%), punktowa ocena aktywności na zajęciach (10%). Ocena z zaliczenia wykładu – wynik otwartego testu pisemnego. Zdobyte w poszczególnych formach zajęć punkty przeliczane zostają na ocenę wg skali: Ocena 2 poniżej 51% Ocena 3 od 51% Ocena 3,5 od 61% Ocena 4 od 71% Ocena 4,5 od 81% Ocena 5 od 91%

Efekty uczenia się dla przedmiotu w odniesieniu do efektów kierunkowych i formy zajęć				Metody weryfikacji efektów uczenia się	
Numer efektu uczenia się	Opis efektów uczenia się dla przedmiotu (PEU) Student, który zaliczył przedmiot (W) zna i rozumie/ (U) potrafi /(K) jest gotów do:	Kierunkowy efekt uczenia się (KEU)	Forma zajęć	Forma weryfikacji (zaliczeń)	Metody sprawdzania i oceny
W1	budowę procesora oraz metody programowania go na poziomie listy rozkazów, funkcje systemu operacyjnego oraz możliwości ich wykorzystania w programowaniu niskopoziomowym, zalety i wady programowania niskopoziomowego oraz różnice w porównaniu do języków wysokiego poziomu, możliwości wykorzystania kodu niskopoziomowego w językach wysokiego poziomu	K_WG07 K_WG09	wykład	zaliczenie	pisemny test otwarty
U1	zaprogramować niskopoziomowo poszczególne elementy systemu komputerowego rozumiejąc ich budowę i zasady działania, sformułować algorytm i zaprogramować go w języku niskiego poziomu posługując się odpowiednimi narzędziami, wykorzystać funkcje systemu operacyjnego odpowiednie do rozwiązania postawionego zadania	K_UW02 K_UW12	laboratorium	zaliczenie	sprawdzian praktyczny przy komputerze
U2	pozyskiwać informacje z literatury technicznej dotyczące zagadnień związanych z funkcjonowaniem sprzętu komputerowego oraz formułować wnioski	K_UW01 K_UU26	laboratorium	zaliczenie	sprawdzian praktyczny przy komputerze

K1	obserwacji rozwoju technologii komputerowych będąc świadomym konieczności aktualizowania i poszerzania wiedzy w zakresie nauk informatycznych	K_KK01 K_KK02	wykład / laboratorium	obserwacja	dyskusja, aktywność na zajęciach, prezentacja wyników prac

Literatura i pomoce naukowe

1. Farbaniec D.: Asembler. Programowanie, Helion, Gliwice 2019
2. Irvine K.R.: Asembler dla procesorów Intel, Helion, Gliwice 2003
3. Kowalczyk A.: Assembler, Croma, Wrocław 1999
4. Kruk S.: Asembler. Wykłady i ćwiczenia, Mikom, Warszawa 2003
5. Van Hoey J.: Programowanie w asemblerze x64. Od nowicjusza do znawcy AVX, Helion, Gliwice 2023
6. Wróbel E.: Praktyczny kurs asemblera, wyd. 2, Helion, Gliwice 2011

Nakład pracy studenta potrzebny do osiągnięcia zakładanych efektów uczenia się – bilans punktów ECTS

Udział w zajęciach, aktywność	Obciążenie studenta [h]		
	Inne godz. kontaktowe (IGK)	Zajęcia bez nauczyciela-praca własna studenta (ZBN)	Zajęcia dydaktyczne
Udział w wykładach	X	X	30 [h]
Udział w ćwiczeniach / laboratoriach / projektach / seminariach	X	X	30 [h]
Udział w konsultacjach	6 [h]	X	X
Przygotowanie do wykładów / ćwiczeń / laboratoriów / projektów / seminariów	X	59 [h]	X
Przygotowanie do zaliczenia/egzaminu			
Sumaryczne obciążenie pracą studenta	6 [h] / 0,2 ECTS	59 [h] / 2,4 ECTS	60 [h] / 2,4 ECTS
Punkty ECTS za przedmiot	5 ECTS		

Informacje dodatkowe, uwagi

W przypadku studentów ze szczególnymi potrzebami, w tym: z niepełnosprawnością, przewlekle chorych, określone powyżej (w karcie) metody i formy weryfikacji efektów uczenia się dostosowuje się odpowiednio do indywidualnych potrzeb tych studentów. Szczegółowe zasady i formy wsparcia studentów ze szczególnymi potrzebami: w tym z niepełnosprawnością, przewlekle chorych podczas zajęć, zaliczeń i egzaminów określono w: Regulaminie Studiów, Zasadach Studiowania, Procedurze dotyczącej zapewnienia dostępności procesu kształcenia studentom ze szczególnymi potrzebami, w tym: z niepełnosprawnością, przewlekle chorych.